

Eigenlijk heb jij dat ook

Door: Ellen Emonds

Vijf verhitte gezichten wachten me na de middagpauze bij mijn lokaal op. Of ik even wil luisteren.

In de pauze is er ruzie geweest tussen deze meiden en twee overblijfmoeders. Het is begonnen omdat ze niet naar binnen mochten om te gaan plassen, met z'n vijven. 'Belachelijk!' vinden zij, 'Als je moet, dan moet je, dat weten die moeders toch ook!' Vervolgens is het wat uit de hand gelopen, waardoor het vijftal een protestmars over het schoolplein is gaan lopen, al roepend: Wij haten de overblijfmoeders! Daarna hebben ze zich in een groepje geschaard en iedere toenadering van de bewuste moeders afgeweerd door nog harder te roepen.

Ik heb geluisterd en vervolgens verteld wat ik ervan vond. Dat ik snap dat het overblijven soms vervelend is, maar dat ik niet accepteer dat je vervolgens een manifestatie tegen de overblijfmoeders begint. Twee keer werd ik ruw onderbroken door Anna. Maar ik gaf haar geen ruimte, ik wilde nu zelf wat zeggen. Na de tweede keer zag ik haar ogen boos wegschieten en heb ik haar

niet meer gehoord. De andere meiden werden wat ongemakkelijk en toen ik vroeg wat ze van mijn mening vonden, knikten ze beschaamd hun hoofd. Zo, dat was duidelijk.

Die middag merkte ik dat Anna me ontliep en ook de volgende dag lukte het me ook niet om haar even alleen te spreken. Twee dagen later was ze nog steeds niet bij me in de buurt geweest. Haar moeder wel. Ze was niet blij met mijn aanpak. Anna heeft veel last van blaasontsteking en zou naar de wc moeten kunnen als dat nodig is. Dat had ze me willen zeggen, maar ik luisterde niet. Ik beloofde de moeder om met Anna te praten en zocht haar na school even op. Dit was wat ze zei:

'Als jij boos bent, wil je aan ons laten weten waarom. Maar ik kan niet luisteren, als ik iets heel nodig moet zeggen. Eigenlijk heb jij dat ook. Jij wilt dan zo graag dat wij snappen wat jij bedoelt, dat je niet in de gaten hebt dat ik er niks van hoor en begrijp. Jij luistert dan dus niet naar mij. Het zou voor mij beter zijn als we samen

praten, dus één voor één wat zeggen. En ik snap heus wel dat we het zo niet hadden moeten doen, maar daar kom ik achter in een gesprek. Nu heeft mama mij daarmee geholpen. Ik denk dat het beter is als jij dat kunt doen de volgende keer. Dus wil je me de volgende keer even apart nemen, niet mopperen en gewoon met me praten? Dan kan ik het echt beter. En jij ook, denk ik...'

Na twee dagen was de wederkerigheid terug. Niet door mij, maar door Anna. Misschien heb ik het mogelijk gemaakt dat zij uiteindelijk kon zeggen hoe ik in het vervolg met haar om kan gaan. Maar de oplossing lag niet bij mij, niet bij mijn inzicht, niet bij mijn aanpak. Het lag bij het inzicht en de aanpak van Anna. Maar vooral bij Anna zelf, zij was het antwoord.

Ellen Emonds
Redactielid Egoscoop
Leerkracht OBS de Bonckert
ellenemonds@hotmail.com